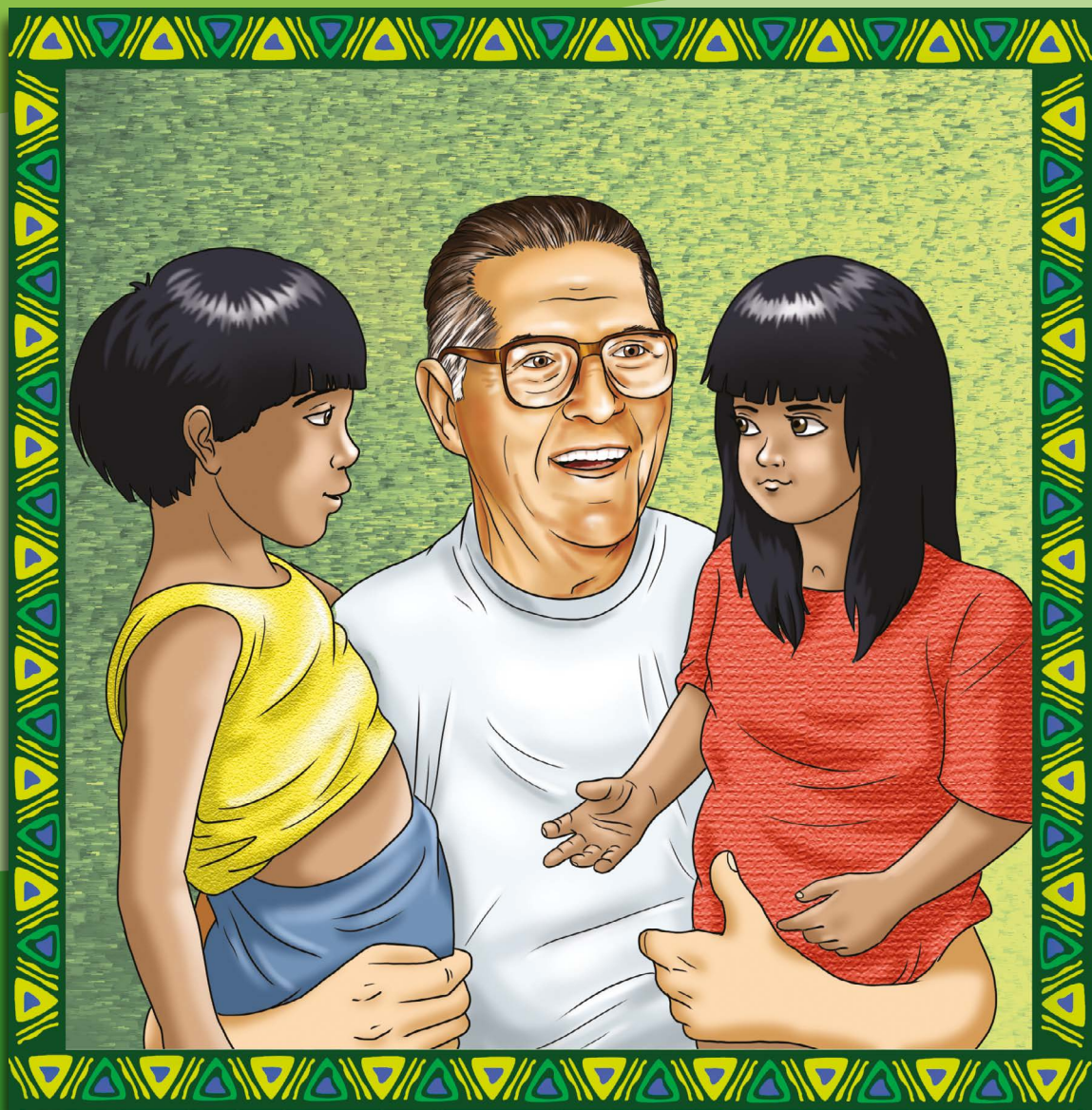

ADVENTNI KOLEDAR 2023

OČE ERNEST, PRIJATELJ OTROK

Z misijonarjem Saksido se pripravljamo na božič

Misijonsko središče Slovenije

Dragi starši in vzgojitelji!

Z adventom ponovno vstopamo v pripravo na božič. To je čas miru, hrepenenja in pričakovanja Jezusovega prihoda na svet. Adventni koledar Misijonskega središča Slovenije vas ponovno vabi, da si kot družina, veroučna skupina in župnija vzamete vsak dan nekaj trenutkov, se odmaknete od divjega ritma predprazničnih nakupov ter namenite nekaj časa molitvi in premišljevanju letošnje zgodbe. Najlepše je, če kot družina posvetite čas drug drugemu in Bogu v vaši sredi. Vredno je vložiti ta trud. Skupna molitev se bo otrokom usidrala globoko v srce kot družinski obred in lep spomin na otroštvo. Prav tako vabimo katehiste in katehistinje ter duhovnike, da ob primernih priložnostih spodbudite otroke k uporabi koledarja. Predvsem odlomki za nedelje in praznike so povezani z vsebino Božje besede, zato so primerni tudi za branje pri bogoslužju.

Osrednji lik letošnjega adventnega koledarja je misijonar Ernest Saksida (1919–2013), ki je celo svoje aktivno življenje (78 let) podaril revnim otrokom v Braziliji (Corumbá). Ustanovil je Don Boskovo Deško mesto, veliko ustanovo s šolami, socialnimi ustanovami, internatom, ambulanto in cerkvijo, skozi katero je v dolgih letih delovanja šlo preko 20.000 otrok z ulice. Letos obhajamo 10. obletnico smrti tega velikega misijonarja, ki je za svoje delo prejel tudi številna odlikovanja.

Z njegovo zgodbo želimo mladim bralcem Adventnega koledarja približati Jezusovo ljubezen do otrok in jim hkrati odpreti oči za potrebe vrstnikov v neposredni okolici in po različnih krajih sveta, kjer otroci še vedno živijo v pomanjkanju. Temu je namenjen tudi nabiralnik na sredini Adventnega koledarja, ki ga otroci sestavijo in zbrane darove na božič prinesejo pred župnijske jaslice. Nabirka, ki jo otroci izvedejo, se vsako leto preko razpisa Papeške družbe Misijonskega otroštva razdeli na svetovni ravni za projekte namenjene otrokom. Na hrbtni strani tega koledarja boste našli kratko poročilo o porabljenih sredstvih lanske akcije Otroci za otroke. Hvaležni smo za vsak dar in vas prosimo, da otroke tu in tam spodbudite k rednemu darovanju, pa čeprav bi šlo le za skromne, toda iskrene otroške darove. Pomembna je tudi vzgoja in pozornost za stisko bližnjega.

Dragi starši in vsi bralci Adventnega koledarja, želimo vam bogato doživeti adventni čas ob prebiranju naših zgodb. Jezus Kristus, ki je za božič prišel na svet, naj se dan za dnem rodi tudi v vaših srcih in družinah.

Misijonsko središče Slovenije

Napotimo se k jaslicam v spremstvu misijonarja Ernesta Saksida

2. december 2023 – sobota pred 1. adventno nedeljo

Dragi otroci, spet vstopamo v prelepi adventni čas, ko se pripravljamo na božič. Po naših krajih že marsikje gorijo lučke, ki razsvetljujejo dolge zimske večere. Mi pa gremo na pot k drugi, večji luči, to je k Jezusu, ki se bo na božič rodil v jaslicah. K jaslicam nas letos ne bo vodila zvezda, kakor svete tri kralje, ampak nekdo drug, ki so ga klicali »OČE ERNEST«. Zaradi Jezusa je imel zelo rad otroke. Kakor Jezus je tudi oče Ernest z razprostrtimi rokami klical: »Pustite otroke k meni!« In so prihajali, posebej najbolj ubogi in zapuščeni.

Jezušček v Betlehemu je imel ob sebi ljubečo mamo Marijo, skrbnega sv. Jožefa, pa oslička in vola, ki sta bila vesela nove družine in sta močno sopihala, da bi ogrela mrzel hlevček. Otroci v Corumbá v Braziliji pa mnogi niso poznali očeta, marsikateri tudi mame ne. Oče Ernest jih je sprejemal in zanje daroval svoje življenje kot misijonar celih 78 let brez presledka. Upam, da se boste ob njem nalezli velike ljubezni do ubogih in boste tudi sami skušali kaj storiti zanje.

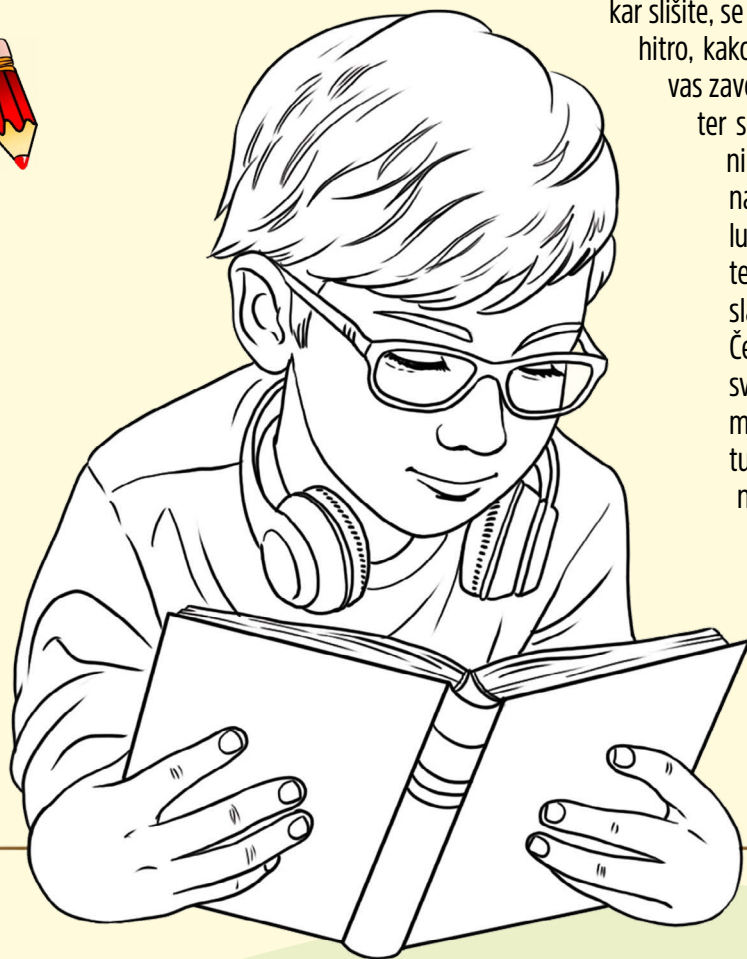
Če vas zanima, kako je izgledalo življenje očeta Ernesta in kako je sledil Jezusu, berite naprej, vsak dan v adventu eno zgodbo, dokler ne bomo skupaj prispeli do božičnega praznika. Pa na nalogo dneva ne pozabite. Torej, gremo z veseljem na to lepo pot! Dragi Jezušček, počakaj nas, ne odidi prej v Egipt, kot pridemo mi v Betlehem!

NALOGA: Sestavi nabiralnik, ki ga najdeš na sredini zvezka. V adventnem času se odpovej kakšnemu priboljšku in namesto tega vsak dan vrzi v nabiralnik svoj dar za uboge otroke v misijonih.

Če v življenju nismo pozorni na to, kaj se dogaja okrog nas, se hitro zgodi kaj neprijetnega. Kot v prometu: če prečkamo cesto pa se ne prepričamo, ali je prosto. Če niste pozorni in čuječi, kaj vam ponujata internet ali pametni telefon, lahko hitro zastrupite svojo dušo ali pa izgubljate čas in tako opustite potrebne stvari.

Če recimo ušesa nastavljate vsemu, kar slišite, se v vaše misli in v vaše duše hitro, kakor tat, vtihotapi sovražnik, vas zavede v greh, ki zaseje nemir ter slabo vest. Če niste pozorni v šoli, se hitro zgodi, da nastanejo v znanju velike luknje, ki jih je potem zelo težko zakrpati, in že je tu slaba ocena ter nevednost. Če niste čuječi-izbirčni pri svojih besedah in posnemate vse, kar slišite, potem tudi vaša usta začnejo sejati nesramnost in nespodobnost – tudi grdobije in kletve – in tako tudi vi s svojim govorjenjem naprej okužite svoje vrstnike in jih tako pohujšate.

Vse pomembne ustanove imajo varnostne kamere, ki pregledajo vsakega, ki hoče vstopiti. Tudi v

Deškem mestu očeta Ernesta je imel zelo pomembno vlogo vratar, ki je kot stražar v vojašnici budno pazil, kdo prihaja v njihov dom, da so drugi lahko mirno delali ali počivali.

Mi bi radi prišli v Betlehem do Jezusa v jaslích. Kako moramo biti danes previdni, da nas toliko reklam ne zmede. Če se pustimo zavesti, bomo od božiča imeli le tekanje za različnimi stvarmi, kot bi lovili metulje na velikem travniku. Vzemimo si v tem adventu čas zase in za bližnje, pazimo na svoje oči, ušesa in usta, kaj gledamo, poslušamo in govorimo, da se tako dobro pripravimo na božični praznik.

NALOGA: Ali ste pripravljeni, da letos koga od svojih prijateljev privedete do jaslích, ki jih sicer brez vas ne bi našel?! Zmoli molitev za svoje prijatelje in zase za pogum!

Pravljica ali resničnost?

4. december 2023 – ponedeljek 1. adventnega tedna

Otroci, imate radi pravljice? Take, ki postanejo resničnost? Da, tudi vi lahko postanete del njih.

Letos je taka »pravljica« pred vami, ime ji je Ernest Saksida. To je resnična zgodba z dobrim koncem. Ni bil Krištof Kolumb, pa je vendar odkril Ameriko, in sicer Brazilijo. Tam ni iskal dragocenih biserov in zlata, kajti zanj so bili pravi biseri mladi in ubogi, ki jih je našel več kot preveč. Vsaka pravljica ima svoj začetek. Naša se začne leta 1919 v Dornberku pri Novi Gorici.

Bi radi vedeli, kakšen je bil Ernest kot otrok? Življenje se je odvijalo med šolo, delom na kmetiji in priložnostnim razvedrilom. O sebi pravi: »Bil sem fant kakor vi. Pogosto sem kaj ušpičil.« Včasih si je za nekaj trenutkov »sposodil« športno kolo starejšega brata, da se je zapodil po vasi, drugič je komu izmaknil žogo, da se je s prijatelji zabaval na igrišču ali na cesti. Tudi kasneje v misijonih je vedno rad igral z otroki košarko, nogomet, odbojko in namizni tenis.

Sicer pa so doma živeli kot dobra krščanska družina. Pri desetih letih ga je oče naravnost vprašal: »Ernest, ali bi hotel postati duhovnik?« Odgovoril je brez omahovanja, kot da bi o tem že zdavnaj premislil, in rekel kratko: »Da, oče!« Prijatelj ga je povabil k salezijancem v Torino v Italiji. O, to pa bo nekaj zanj. Oče ga je pospremil z napotilom: »Pojdi, moj sin, toda vedno si zapomni, da si Slovenec in to tudi povej.«

NALOGA: Opraviči se bratom in sestram ter prijateljem za lumparije, ki si jih ušpičil.

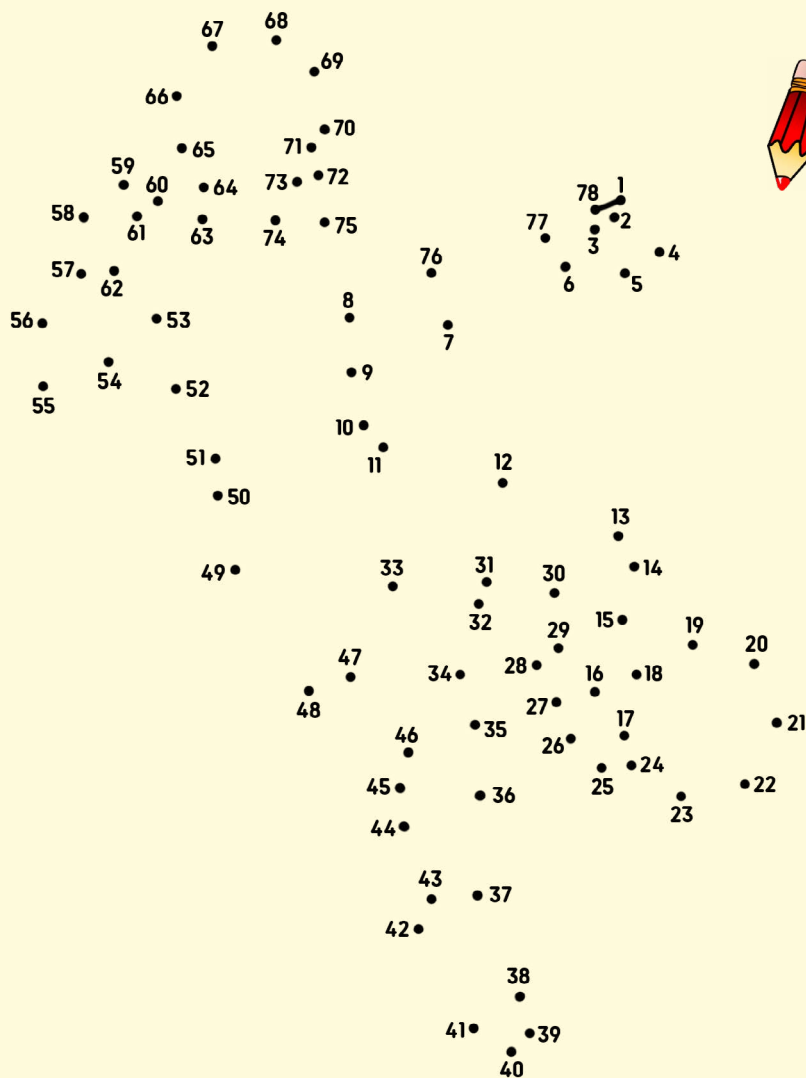
Očaral ga je sv. Janez Bosko z ljubeznijo do ubogih mladih

5. december 2023 – torek 1. adventnega tedna

Kdo med vami bi si upal pri dvanajstih letih zapustiti domače, domovino in oditi daleč od doma, za vedno, najprej v Šolo v Italijo, potem pa kar v Brazilijo? Toda Ernesta je navdušil sv. Janez Bosko. Tega je Bog v znamenitih sanjah že pri devetih letih izbral za vzgojitelja ubogih mladih fantov, najprej v Italiji, potem po vsem svetu.

V Bagnolu v Italiji je deloval tako imenovani misijonski zavod, kjer so salezijanci zbirali dečke, ki naj bi postali misijonarji. Gimnazija je bila zelo zahtevna, saj se je Ernest takoj moral spoprijeti z italijanščino, latinščino, angleščino in grščino. Uf, koliko tujih jezikov. Veselilo ga je razgibano življenje na dvorišču, z raznimi igrami. Tu je bil res doma, pogrešal je edino nogomet, ki je bil takrat v zavodu prepovedan. Učil se je igranja na različne inštrumente, imel pa je tudi zelo lep glas za petje.

Proti koncu četrtega letnika so voditelji fante prosili, da napišejo prošnjo za misijone in tudi, kam želijo oditi. Ernest je v prošnji zapisal, da bi želel v Ekvador, predstojniki pa so ga določili za Brazilijo. Pozneje je zapisal: »Osupnil sem, obenem pa sem bil vesel. Molil sem in prosil, ne da bi vedel, kaj je vseh Gospodu. On je hotel imeti Don Boskovo mesto, ki naj bi ga jaz ustanovil za uboge.« Staršem pa je v prošnji naravnost zapisal: »Umrli bom od žalosti, če mi ne dovolite iti v misijone.« Starši so naposled le dovolili. Ločitev od doma je bila težka. A še močnejše ga je klicala pot v prihodnost, oznanjati evangelij v daljni Braziliji.

NALOGA: Danes ali jutri, na god sv. Miklavža, naredi kakšno dobro delo za reveža v tvoji okolici.

Pot v Brazilijo, prva doživetja

6. december 2023 – sreda 1. adventnega tedna

Ste pripravljeni, da se z Ernestom vkrcamo na ladjo in potujemo v Južno Ameriko?

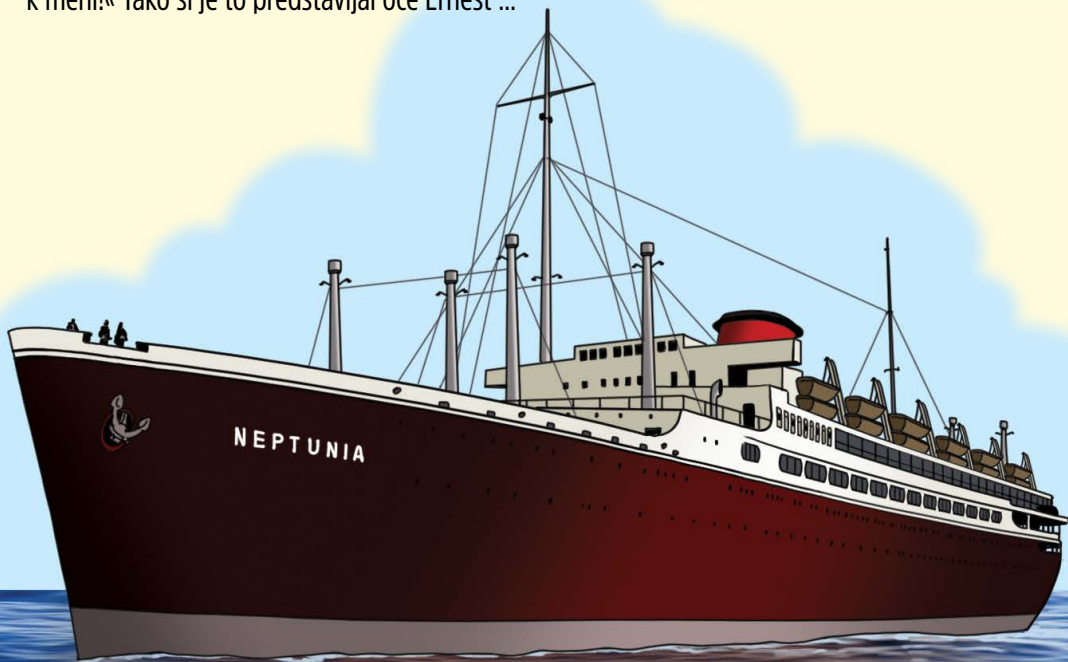
Parnik Neptunia je izplul iz Genove 28. avgusta 1935. Novi prijatelji, nova doživetja. Veste, srečanje z velikanskimi oceanskimi valovi ni ravno prijetno. Ladja poplesava gor in dol, levo in desno. Marsikoga je zajela morska bolezen. Čas so si krajšali s pripovedovanjem dogodivščin. Za primer nesreče so bili tam tudi veliki rešilni pasovi.

Ko so prispeli v Ameriko, je sledil vzdih olajšanja in upanja: »Končno Amerika!« Tu so prvič videli banane. Ernest se jih je napokal, saj ni vedel, da jih bo pozneje jedel vsak dan. Sam pravi: »Čutil sem, da sem se spremenil. Zdaj je šlo zares. Vrnitve nazaj ni bilo več. Življenje je dobilo smisel in smer. V podzavesti sem slišal glas: 'Misijonar si!'«

Začelo se je potovanje v notranjost Brazilije, v prenatrpanem vlaku, ki se je ves tresel in cvilil in pihal dim in dvigal prah. Potem so potovanje spet nadaljevali z ladjo po reki Paragvaj, da so prispeli v zvezno državo Mato Grosso.

Najprej je moral končati noviciat in postati salezijanec, končati bogoslovje in postati duhovnik. Nekaj let je nabiral pastoralno in misijonsko prakso, nato pa prišel v Corumbà, kjer je ostal do konca življenja.

Zdaj si pa malo oddahnimo, kajti zdaj bo šlo zares, kot če bi čez vso Brazilijo napisali: »Pustite otroke k meni!« Tako si je to predstavljal oče Ernest ...

NALOGA: Skupaj s starši pogledaj zemljevid Brazilije in poišči kraje, kjer je potoval mladi Ernest (Genova, Recife, Santos, reka Paragvaj, Mato Grosso, Cuiabà, Corumbà).

Spoznajmo velikansko deželo Brazilijo

7. december 2023 – četrtek 1. adventnega tedna

Slovenija je lepa, ni pa velika. Brazilija pa je velikanska, največja država v Južni Ameriki. Velika je za več kot 400 Slovenij (površina natančno 8.521.996 km²) in ima prebivalcev za 110 Slovenij (okrog 220 mio.). Uradni jezik je portugalščina. V Braziliji je slavn nogometni stadion Marakana in tudi veliki pustni karneval. Pa ogromna, največja reka na svetu Amazonka in izredni deževni pragozd z vsem bogastvom rastlinja, živali in ljudi, ki tam prebivajo. V tej ogromni državi pa imamo tudi Slovenci svoje velikane, kakršen je oče Ernest.

Brazilija je tudi država velikih nasprotij: na eni strani je peščica bogatašev, ki ima v rokah velikansko večino denarja, velika večina ljudi pa ima le malo in se zato ves čas bori z revščino. Znale so favele, velika predmestja okoli glavnih mest, v katerih živi več milijonov ljudi in kjer je na žalost veliko revščine, kriminala in nasilja ... Vseeno pa je danes v tej državi skoraj 90% ljudi kristjanov.

Vabim vas, da se povzpne na goro Corcovado v Rio de Janeiru. Tam so Brazilci leta 1931 postavili velikanski kip Kristusa Odrešenika, ki s svojimi razprostrtimi rokami objema Brazilijo in ves svet. Kip meri v višino 39,6 m, razprostrte roke celih 30 m, samo glava kipa pa tehta 40 ton. Uf, to pa je težko. Misijonar mora gledati na svet z Jezusovim pogledom, se pravi z ljubeznijo. In tak je bil oče Ernest, ki je najraje skrbel za otroke. Jezus tudi danes išče ljudi, ki bi se ljudem posvetili z njegovo ljubeznijo. Kaj misliš, bi tudi ti želel z Jezusovo ljubeznijo objeti vse ljudi sveta?

NALOGA: Naredi dobro delo nekomu v svoji okolici.

Pri Jezusu v jaslicah bomo našli Marijo

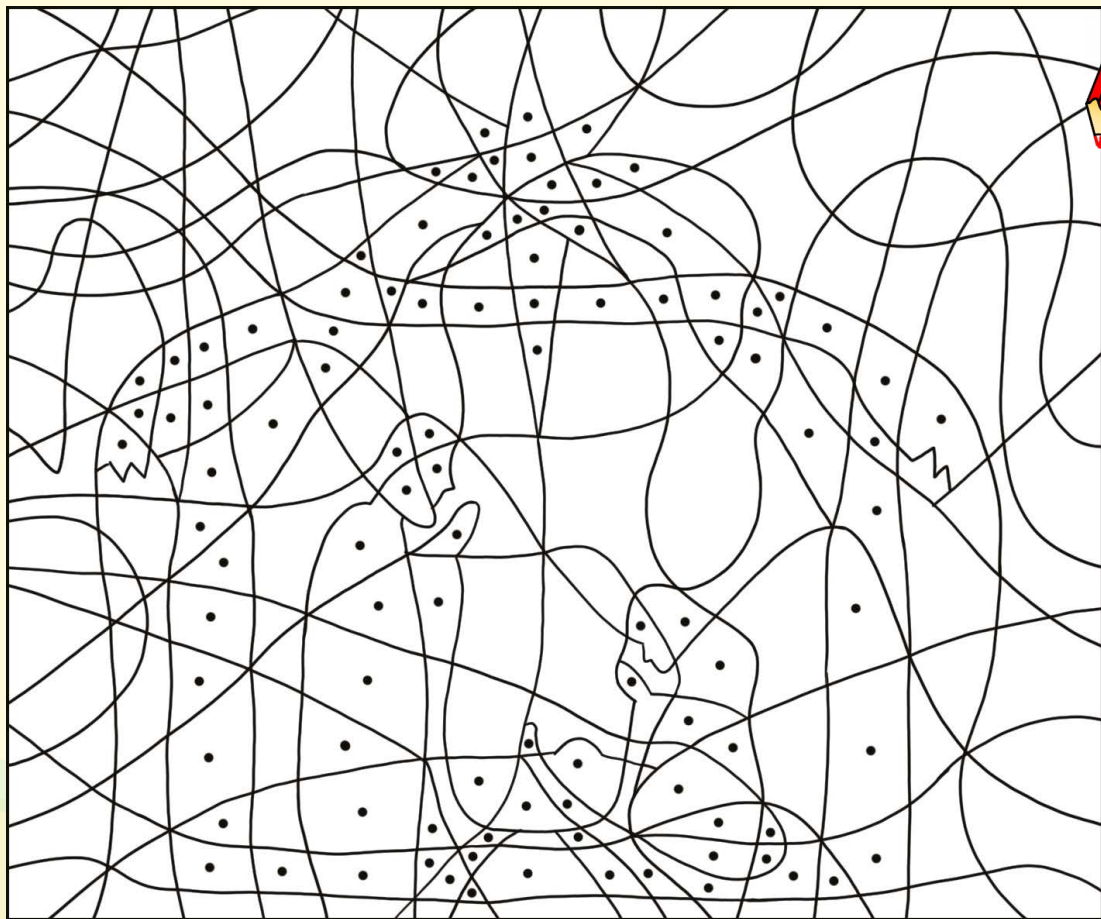
8. december 2023 – praznik Marijinega brezmadežnega spočetja

Veste, kaj je ob Detetu Jezusu najlepše v betlehemskega hlevčku?

Mi Jezusa v jaslicah polagamo na slamo. S tem hočemo nakazati, kako je na zemlji delil usodo najbolj ubogih in preprostih ljudi. A Jezus je vendarle imel to, česar mnogi otroci še danes nimajo: toplote materinega naročja! Jezus ni bil sirota, imel je ljubečo mater Marijo.

Marija je nekaj najlepšega, kar imamo ob Jezusu. Cerkev od davnine poje v latinski pesmi: »Vsa lepa si, o Marija!« Veste, zakaj je Marija tako lepa, da jo občuduje celo sam Bog? Pesem nam pove zakaj: »Ker na tebi ni madeža izvirnega greha!« Zato jo je Gospodov angel pozdravil: »Milosti polna!« Bila je polna Boga, saj ga je devet mesecev kot otroka nosila v svojem telesu.

Vi dobro veste, kako nekaj lepega in prijetnega za otroka je biti v objemu materine ljubezni! Poglejte otroka v materinem naročju! Ko je zazrt v njen obraz, je srečen, blažen, nič drugega ne potrebuje, to mu zadošča.

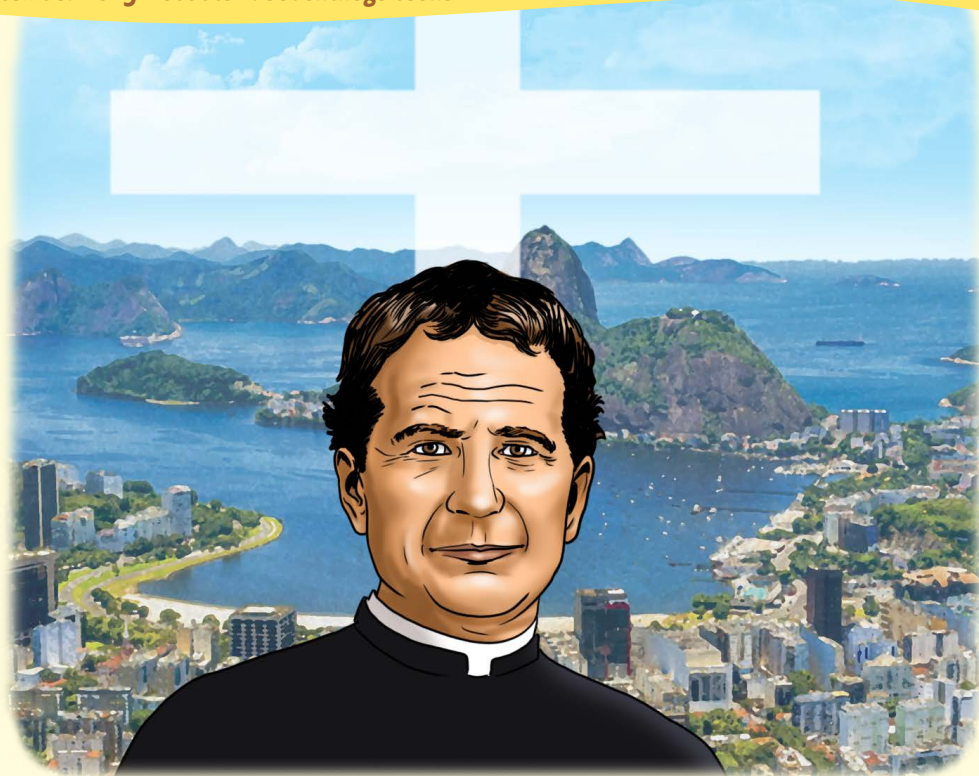
Poznamo lepo misel: »Po Mariji k Jezusu!« in to danes ponovimo: »Z Marijo k Jezusu!« To je najbolj varna pot do njega. Ona je dobra, ljubeča in skrbna mati. Misijonar oče Ernest se je v šoli sv. Janeza Boska naučil modrosti: »Brez Marije nisem nič!« Zato je storil vse, da bi ubogi otroci po njem začutili Marijino materinsko ljubezen. Če želite Marijo ljubiti, storite kaj za svoje uboge brate in sestre doma in po svetu!

NALOGA: Z domačimi skupaj zmoli zdravamarijo za otroke brez staršev. Pobarvaj risbo na tej strani.

Brazilija, dežela don Boskovih sanj

9. december 2023 – sobota 1. adventnega tedna

Skoraj prepričan sem, da si že kdaj slišal za sv. Janeza Boska, velikega prijatelja mladih. On je imel pogosto sanje, ki pa so bila prava videnja. Bog mu je v njih odkrival stvari, za katere sicer ne bi mogel vedeti. V sanjah je največkrat videl mlade, predvsem revne, in njihov položaj, da je potem koval načrte, kako jim pomagati.

Posebno mesto imajo tako imenovane misijonske sanje, predvsem o Južni Ameriki. V sanjah se mu je prikazal skrivnostni vodnik, ki mu je pokazal posebnosti dežel in krajev. Na določenem kraju nepreglednih gozdov Braziliije se je zaustavil in don Bosku povedal: »Tukaj se v zemlji skrivajo velikanska nahajališča nafte, premoga in dragih rudnin.« Don Bosku pa ni bilo do zemeljskih bogastev, videl je le množice ubogih in zanemarenih mladih, s katerimi se nihče ni ukvarjal. Še istega leta so v Brazilijo prispeli prvi salezijanski misijonarji.

Mnogo kasneje so se v Braziliji odgovorni spomnili na te sanje. Na tistem kraju so začeli temeljite raziskave. Niso mogli verjeti: vse je bilo, kakor je bilo v don Boskovem življenjepisu zapisano več kot šestdeset let prej. Odločili so se, da bodo tam zgradili novo prestolnico Braziliije, ki se bo imenovala kar Brazilija. Mesto so zgradili v obliki križa. Ena od avenij in velika mestna četrt sta dobili ime po Don Bosku, ki so ga ob Mariji Aparecidi razglasili tudi za sozavetnika države.

Ravno v času, ko so Brazilci gradili mesto Brazilija, pa je salezijanec oče Ernest ustanovil Don Boskovo Deško mesto, kot bi hotel pokazati na pravi pomen don Boskovih sanj. Kakšne sanje pa tebi razkriva dobri Bog za tvoje življenje?

NALOGA: Daruj svoj dnevni prispevek v misijonski nabiralnik. Vem, da tvoj nabiralnik za božič ne bo prazen, ko ga boš položil Jezuščku v jaslce za revne otroke.

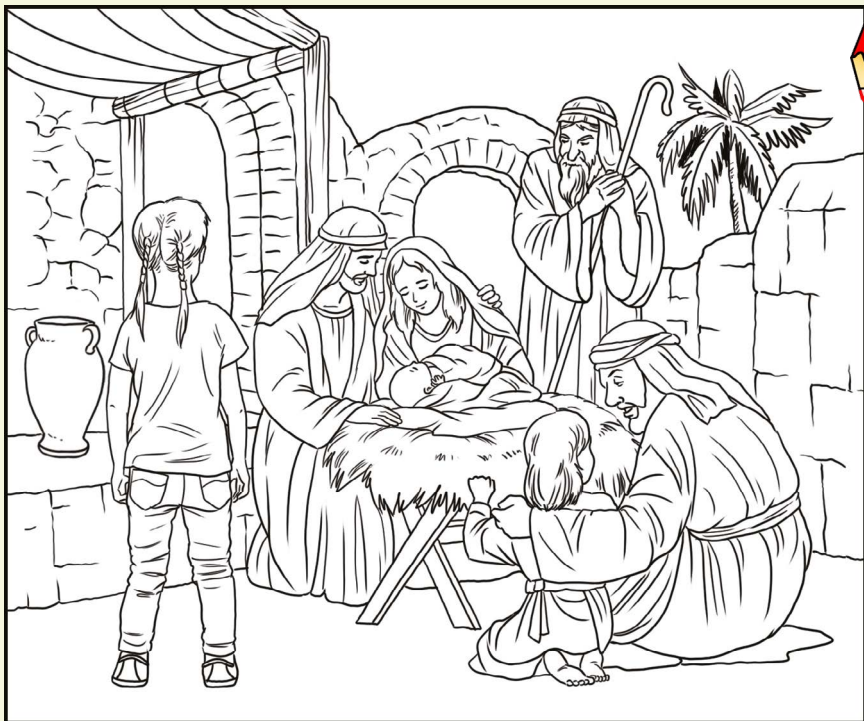

Povejte mi, ali je med vami kdo, ki ne bi hotel zmagati in biti prvi!? Biti drugi dostikrat skoraj nič več ne pomeni. Pri športu gre včasih samo za stotinke ali tisočinke sekunde, pa je zaradi tiste stotinke nekdo zmagovalac, drugi poraženec.

V naši naravi je, da se hočemo pokazati in dokazovati. Pri tem pa večkrat druge ne samo premagamo, ampak jih tudi ponižamo, prezremo in zapostavljamo. Danes je na nek način vse naše življenje tekma, včasih že kar boj, kjer šteje samo zmaga.

Danes pa je pred nami nenavaden človek, Janez Krstnik, ki oznanja Jezusa. On noče biti prvi. S prstom pokaže na drugega, ki pa je v resnici Prvi. Ta bo z evangelijem prinesel drugačen vrstni red. Saj Jezus, ki je Prvi, postane naš Služabnik. Jasno nam pokaže, da ni glavno gospodovati, ampak služiti. Takšna je njegova ljubezen. V služanju ni tekmovalca, niso eni zmagovalci in drugi premagani. Tukaj nihče ne izgubi, vsak pa nekaj dobi. Tako je v pristni ljubezni in dobrih delih.

Jezus že v jaslicah vzpostavi nova razmerja ljubezni. Jaslice so za nas pomembna šola, kjer se bomo naučili veliko zelo pomembnih stvari za življenje. Poglejte po jaslicah in nato še okrog sebe in boste videli, da niste na svetu samo vi. Ozrite se in pogledajte, da niso vsi bogato obloženi z dobrinami, da so mnogi reveži, da niso vsi zdravi, ampak tudi bolni. Da si mnogi ne morejo pomagati sami in potrebujejo pomoč drugih, tudi tvojo in mojo. Kaj praviš?

Tako lahko povzamemo misel pesnika S. Gregorčiča:

*»Za vse je svet dovolj širok
in srečni vsi bi bili,
če ne bi stali križem rok
in revne bi vzljubili.«*

NALOGA: V družini se pogovorite o tem, katere skupine ljudi srečujete v svoji okolici in kako jim lahko primerno pokažete Božjo ljubezen. Pobarvaj pobarvanko.

Mladega duhovnika Ernesta Saksida, polnega mladostnega ognja, so po štirih letih duhovništva določili za misijon v kraju Corumbà v pokrajini Mato Grosso. Tam je bil velik zavod sv. Terezije Deteta Jezusa za 350 gojencev z oratorijem, šolo in internatom. Od tu so po vsej Braziliji odhajali dobri kristjani in poštteni državljani. A iz zavoda se je videla tudi obširna ravnica tam spodaj, kjer je bil drug svet.

Oče Ernest nas vabi, da si gremo ogledati ta kraj: področje se imenuje Pantanal – Močvirje, polno megle, vode, krokodilov, neplodne zemlje, pa revščine, kriminala in tudi mamilarških poti je veliko. Pojdimo še malo naprej na obrobje mesta. Tovornjaki odlagajo smeti. Tam živi na stotine barakarjev, ki brskajo po smeteh in pobirajo, kar komu najbolj ustreza. Občina je izdala ukaz, da je treba odpadke takoj zažgati, toda ljudje ogenj pogasijo in še naprej prečesavajo pripeljano »robo«. Tako odpadki bogatih postanejo hrana za reveže.

Poleg dela v zavodu je Ernest oskrboval tudi majhno skupnost sester redovnic v ubožnem predelu mesta. Takole opiše svojo prvo izkušnjo: »Pot do kapelice me je vodila skozi naselje barak, ki so bile narajene iz kartona in blata, s pločevinasto streho. Iz poltete teh barak so me gledale oči mož in žena brez dela. Okrog mene so se gnetli otroci kot muhe, vpili in se smejali, tako kot drugi otroci na svetu; toda ti so bili slabotni, podhranjeni, izsušeni ... V očeh, ki so se smehljale, sem večkrat začutil sovraštvo. Govorile so mi: Ti prihajaš iz mesta in se boš tja tudi vrnil. Tam dobro živite, mi pa smo tukaj ujeti v bedo ...«

A Ernest se ni vrnil v mesto. Ostal je med njimi. Vas zanima, kako je šlo naprej, ko je vzljubil te sirote? Se srečamo spet jutri, ko bomo brali naprej njegovo zgodbo.

NALOGA: Skupaj s starši, brati in sesticami moli za uboge otroke in družine v Braziliji.

Radovednost očeta Ernesta je sprožila njegovo spreobrnjenje

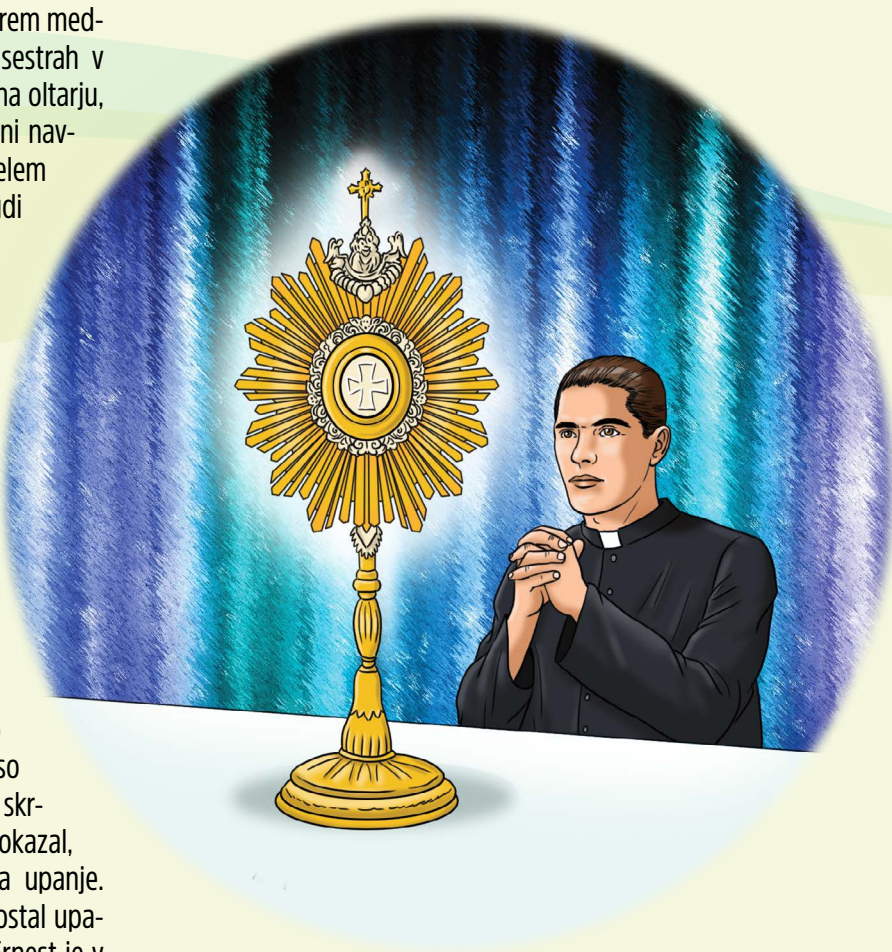
12. december 2023 – torek 2. adventnega tedna

Tako se je zgodilo: »Nekega dne sem se odločil: 'Grem med-nje!' Ko sem bil pri sestrah v kapeli zazrt v hostijo na oltarju, sem si dejal: 'Kristus ni nav-zoč samo tukaj na belem prtičku, navzoč je tudi v umazani baraki, pri tistih revežih, v tistih očeh, ki gledajo so-vražno. Tistega Kri-stusa moram obi-skati in mu prnesti, česar nima: kruh, upanje, vero ...'«

Udobno življe-nje v zavodu sv. Terezije ga ni več zanimalo, srce se je preselilo med reve-že, ki so ga resnično potrebovali, ker niso imeli nikogar, ki bi skr-bel zanje in bi jim pokazal, da tudi zanje obstaja upanje. Sklenil je, da bo on postal upa-nje tem ljudem. Oče Ernest je v evangeliju odkril Jezusovo držo do ubogih, do majhnih, do otrok. Vse bolj so v njegovem srcu odzvanjale Jezusove besede: »Pustite otroke k meni!«

Oče Ernest se je preselil v barako med barakarje. To je postal njegov svet vse do smrti leta 2013. Nekoč je povedal: »Okoli sebe sem videl le revščino, zato sem tudi sam živel revščino. To je moje veselje, moj svet, moj poklic, moja radost ...« Začel se je velikanski projekt, ki vzbuja občudovanje po vsej Braziliji in po velikem delu sveta: »Don Boskovo Deško mesto!« Bilo je in je še rešilna ladja za množice ubogih otrok in družin.

Kaj pravite, dragi fantje in dekleta, ali ni to nekaj čudovitega, da imamo Slovenci kot majhen narod prave velikane med velikimi narodi?! Občuduje ga velikanska Brazilija in dovršen del sveta.

NALOGA: Premisli, če bi tudi ti želel biti podoben očetu Ernestu in prinašati Jezusovo ljubezen ubogim po različnih krajih sveta?

Baraka revežev – začetek Don Boskovega Deškega mesta

13. december 2023 – sreda 2. adventnega tedna

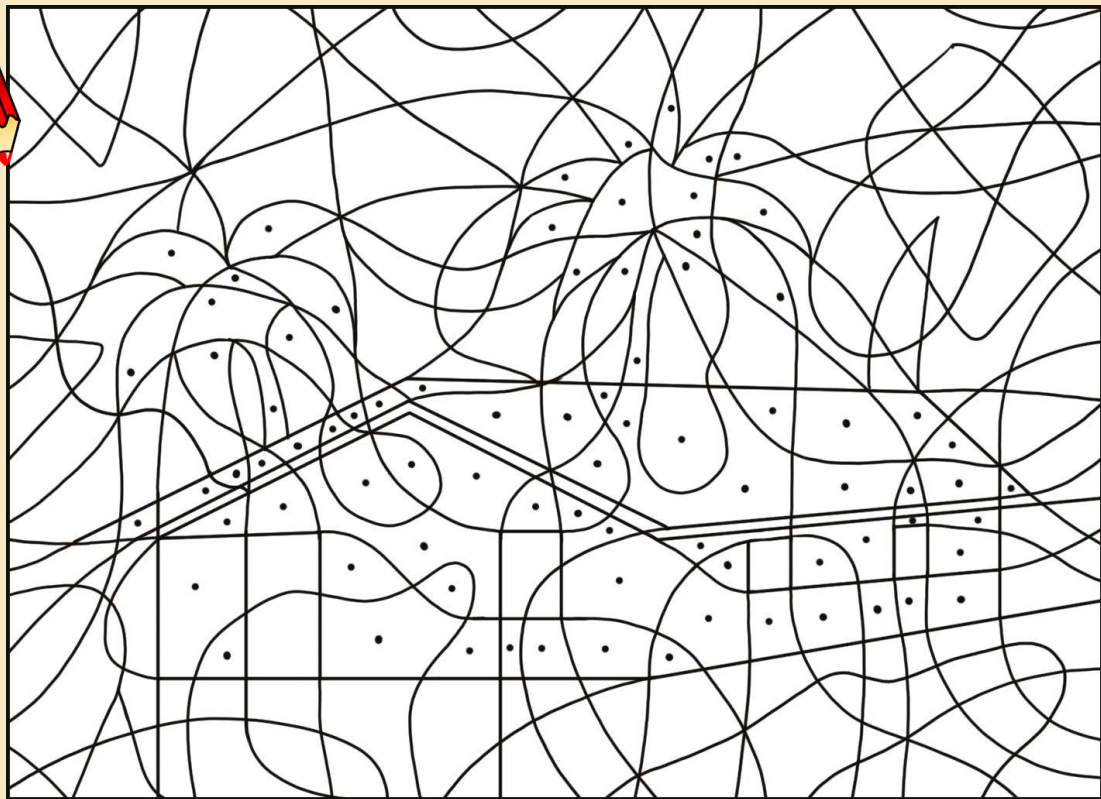
Oče Ernest je bil pravi bogataš v kraju revščine, saj velja: »Ni bogat tisti, ki veliko ima; ampak tisti, ki daje sebe samega!« Tega se je oče Ernest kot salezijanec naučil pri don Bosku, ki je rekel: »Daj mi duše, drugo vzemi!« Denar mu je služil samo za to, da je reševal revščino preprostih ljudi, zlasti mladih.

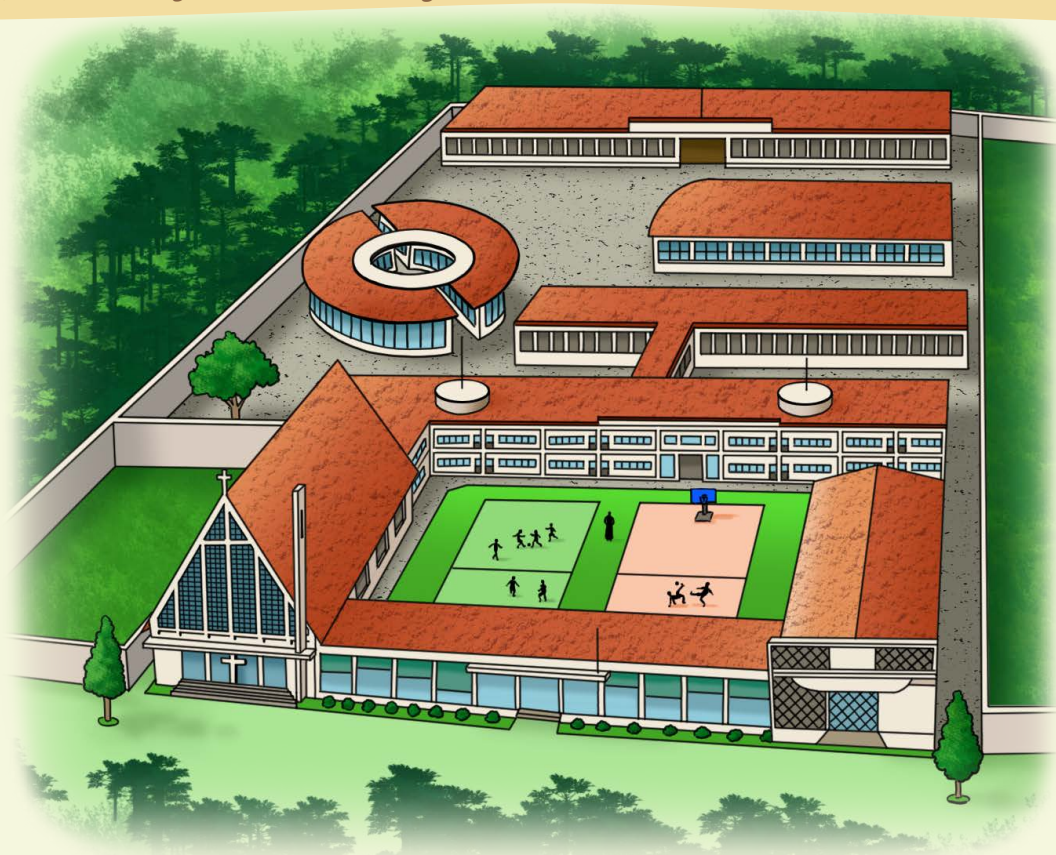
Leto 1961 je bilo leto velike prelomnice. Sirote so dobile skrbnega očeta. Vsi so ga klicali OČE ERNEST! Z nekdanjimi gojenci don Boskove šole so iskali kraj, kje začeti. Mnogi si niso predstavljali, da bi šli v nevarno okrožje revnih. Mladina je bila napadalna in nevzgojena. Ljudje si niso upali hoditi skozi ta kraj, kaj šele, da bi tu kdo prebival. Otrok je bilo zelo veliko. Ker ni bilo šole, cerkve in dela, so se potikali naokrog, pri čemer so se naučili tudi prestopništva. V soseščini so se pogosto dogajali ropi, pretepi in celo uboji. Toda neka gospa Katarina je prav tu ponudila svojo barako in tu je bilo tudi najbolj potrebno.

Baraka je bila dolga komaj 6 metrov z nizko streho. Svetlobo so dajala odprta vrata in le eno okno. To je bilo drobno seme, ki se je razraslo v velikansko ustanovo s šolami, internatom, igrišči, cerkvijo, ambulanto in socialnim zavodom ... Tu se je vzgajalo na deset tisoče mladih in vstopilo v novo življenje.

Marsikdo bi obupal, kaj pravite? Morda tudi vi? Oče Ernest pa nasprotno. Takole pravi: »Ljubezen do otrok, in dobro, ki sem ga videl, da prihaja med te uboge ljudi, sta mi dajala spodbudo, da premagam kakršne koli težave. Nikoli se nisem zrušil ali omahoval. Čutil sem, da sem na poti, ki jo je Gospod prihranil zame, in nobena človeška sila me ne bi mogla odvrniti od nje.«

NALOGA: Danes pri igri s svojimi prijatelji pazi na to, da boš drugim v zgled in ne boš uporabljal grdih besed.

Baraka je bila kot drobno zrno, ki se je razraslo v velikansko ustanovo, v blagoslovljeni kraj upanja, kjer so mladi dobili vse, kar jim je odpiralo vrata v lepšo prihodnost.

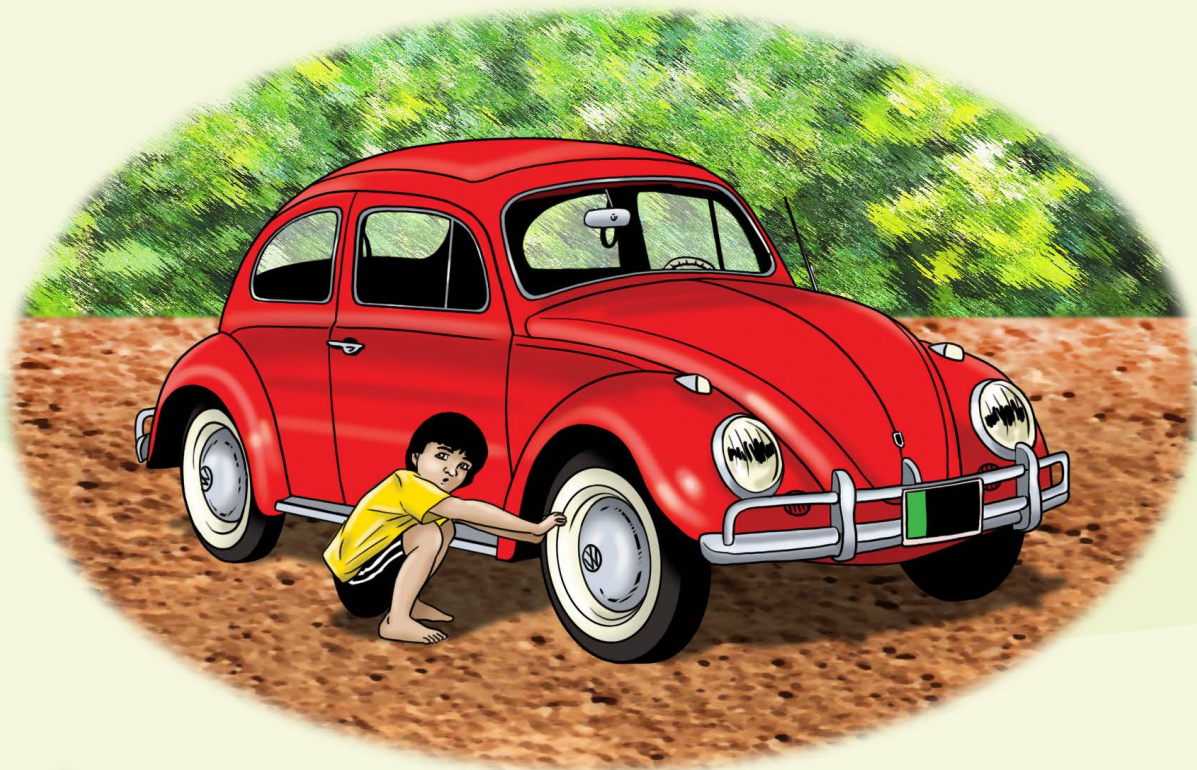
Kako poimenovati novo ustanovo? Država je hotela imeti Mešano poljedelsko šolo. Oče Ernest pa je iskal primernejša imena. Končno je obveljalo ime: Don Boskovo mesto. Ob prvi baraki so se rojevale nove in nove stavbe, vse lepše in večje: za šole, razvedrilo, šport z igrišči in dvoranami, za kulturo in verske dejavnosti, za zdravstveno oskrbo in organizirano socialno pomoč ... Mladi, ki so končali vzgojni program, so ostali v ustanovi kot sodelavci, ki so se jim pridružili odrasli iz mesta. Tako je nastala številna ekipa, ki je skrbela za dober potek dela.

Število učencev je nezadržno raslo: leta 1964 jih je bilo preko 500; leta 1970 že 1800; leta 1973 pa več kot 2000 ... Oče Ernest je zadovoljen ugotavljal: »Don Boskovo mesto je sad dolge zgodbe dejavne ljubezni. Prelila se je v eksplozijo veselja otrok, tolažilnega upanja za starše in učitelje, v skladen ritem dela, v varno in svobodno okolje, ki ga navdihuje vzgojni sistem sv. Janeza Boska. Prav iz trpljenja se je rodila dolga zgodovina LJUBEZNI.« Nad vhodom v ustanovo je bil velikanski napis: »DON BOSKOVO MESTO«. In ljudje so počasi prevzeli misel, da se tako imenuje celo njihovo predmestje, tako dobro so se počutili.

Če boste imeli lepe sanje kot oče Ernest, boste lahko čez nekaj let tudi vi, kot duhovniki, redovnice ali laiški misijonarji in prostovoljci postali del resnične Božje ljubezni. Ne zamudite te priložnosti!

NALOGA: Zmoli nekaj za otroke v Don Boskovem Deškem mestu, ki še danes deluje v Corumbà.

Ko se je javil za triletno delo v misijonu pri očetu Ernestu, je Anton že imel poklic elektrikarja. Takole pripoveduje o svojih izkušnjah: »Ko prispeš v Don Boskovo Deško mesto, se odpre velikansko dvorišče z igriščem, vse naokrog je otroški vrvež in različne ustanove. Že prvi obisk v okolici je bil pester. Stari avto si je s težavo utiral pot na hrib. Morali smo ga pustiti nekje v blatu. Otrok je bilo vsepovsod polno. Prosto-voljci smo jim delili bombone. Oni pa so se zahvalili tako, da so iz avta ukradli vse preostale bombone in predrlji gumo. Zanimiva hvaležnost, tako so bili pač navajeni. Pa smo jih imeli vseeno radi.

Prvi tedni so minili v učenju portugalščine in v druženju z otroki na oratoriju. Dela ni bilo treba iskati, bilo ga je vsak dan dovolj. Ko se je oče Ernest pojavil na dvorišču je vse zaživelo. Otroci so pritekli, on pa jih je blagoslavljal in iz žepa vedno potegnil kakšne bombone.

Tudi pred pisarno so očeta Ernesta čakale dolge vrste revežev in z vsakim je govoril osebno. Vsak dan je bilo treba urediti stvari glede botrstva, paketov pomoči, nakupa zdravil, šolskih potrebščin, grad-benega materiala, pa tudi obiske po domovih. Vsem je hotel izkazati ljubezen do bližnjega, ki presega vse meje.

Oče Ernest je bil zaljubljen v Kristusa, v glasbo in v nogometno reprezentanco Braziliije. Bil je drugo ime za Corumbà. Vsi so ga poznali in cenili. Znal je biti zelo prijeten, zdrav v humorju in preudaren pri nasvetih. Nikoli ni bil skop, kadar je šlo za otroke in reveže. Le do sebe je bil preveč varčen, skoraj skop.«

NALOGA: Nameni svoj dnevni prispevek v misijonski nabiralnik in premisli, kaj še lahko narediš za otroke v misijonih. Morda bi jim napisal pismo?

»Veš, tebe Bog hoče za mojega naslednika!«

16. december 2023 – sobota 2. adventnega tedna

Tako je oče Ernest rekel laškemu misijonarju Antonu Grmu ob slovesu, ko je ta končal triletno delo v Corumbà. Anton pravi: »Takrat sem v to močno dvomil. Danes bi si upal trditi, da je bila prerokba!«

Anton takole nadaljuje: »Ko sem prišel na misijon v Brazilijo, se mi je večkrat postavilo vprašanje: 'Kaj sploh počneš tukaj?' Potem sem spoznal: 'Če sem tukaj po Božji volji, On že ve, kakšne načrte ima z menoj.' In res jih je imel, lepe in izzivalne.«

Anton se je po treh letih vrnil v Slovenijo. Eno leto je vse bilo kot pred odhodom v Brazilijo. Po enem letu pa se je začela uresničevati napoved očeta Ernesta. »Začel sem razmišljati, po kateri poti naprej! Odločil sem se za poklic salezijanca in to sporočil očetu Ernestu. Skupaj sva se veselila, ko sem stopil na to pot.« Po nekaj letih duhovništva je Anton odpotoval kot misijonar v Mozambik; in to ravno isto leto, ko je umrl njegov vzornik oče Ernest. »Takrat me je obšel topel spomin na skupni čas. Tako je, ko imaš nekoga rad!«

Z Antonom se veselimo, da se je izpolnil delček sanj, ki jih je sanjal oče Ernest in pred njim sv. Janez Bosko. Letos je na pomoč k Antonu odšla nova laiška misijonarka Ivana Žigon. Tako se nadaljuje veriga slovenskih misijonarjev po svetu. Mogoče bo tudi tebe, dragi fant, drago dekle, srečanje z misijonarjem Saksido popeljalo na pot misijonskega poklica. Veš, Bog ima z vsakim izmed nas lepe načrte, tudi s teboj! Zakaj se ne bi lepe sanje izpolnile na meni in na tebi. Verjemi, da Bog v vsakem izmed nas lahko naredi nekaj lepega! Sanjaj, pomisli in se odloči ...

NALOGA: Misijonarju Antonu in Ivani (na sliki) lahko pišete preko Misijonskega središča Slovenije in ju povprašate o misijonskem delu in o spominih na očeta Ernesta.

Neki kardinal se je v cerkvi Marije Snežne v Rimu pred prireditvijo usedel na rezervirani sedež. Redar ga ni poznal, zato ga je kar dvakrat opozoril, da tam ne sme sedeti. Končno mu je rekel: »Saj sploh ne vem, kdo ste, pa tu sedite!« Kardinal pa: »Jaz, kdo sem? Božji otrok!« Zmeden redar je zajecjal: »Če ste Božji otrok, potem smete tukaj sedeti!«

Iz jaslic se širi novost: ob Kristusu ni prvih in zadnjih, ker je samo on Prvi, mi vsi pa smo bratje in sestre med seboj. Kristus namreč podira vse pregrade, ločnice, predsodke, razvrščanja, delitve in sovraštvo. Kristus se je rodil, živel, trpel in vstal za vsakega človeka od začetka do konca sveta.

Misijonar oče Ernest Saksida si je za svoje vodilo izbral Jezusove besede: »Pustite otroke k meni!« Da bi ga ubogi ne iskali, je on šel k njim, proč od svoje domovine, v daljno Brazilijo, in živel z njimi in zanje, da bi jih iz gmotne in duhovne revščine privedel k dostojnemu življenju in poznavanju Jezusa Kristusa.

Preden bomo tudi mi odpotovali daleč stran, da bi ubogim prinesli Jezusovo ljubezen, je prav, da se najprej doma vadimo v tej potrebni vaji: najti uboge in revne ter jim skušati pomagati v svojem okolju. Tako bomo že tukaj pravi misijonarji, saj bodo naša dobra dela luč, ki bo drugim svetica in kazala pot k Bogu Očetu.

Dragi otroci, dragi mladi, pogum, Bog vas kliče k nečemu velikemu: po vas hoče ljubiti tiste, ki ga še ne poznajo in so v duhovni in materialni bedi! Imejte sočutno in usmiljeno srce!

NALOGA: Danes je nedelja. Povabi starše, da skupaj ob adventnem venčku zmolite kratko molitev. Nato pripravite vse potrebno, da boste med tednom v miru postavili jaslice.

Zeca – ena od zgodb v Don Boskovem mestu

18. december 2023 – ponedeljek 3. adventnega tedna

Oče Ernest nam pripoveduje eno izmed mnogih zgodb svojih gojencev:

»Zgodaj je stopil na pot prestopništva. Prvič sem ga srečal, ko je bil star osem let, drugič ko je bil star deset let. Sedaj je star petnajst let in je začel novo življenje.

Pri osmih letih je skupaj z drugimi fanti nekemu čolnarju odvezal čoln, da ga je odnesla reka. Tako so se mu maščevali, ker jim ni pustil prenočevati v njegovem čolnu. Morda imajo kje dom, vendar jih tam pretepajo, zato se potikajo naokrog in spijo, kjer pač kaj najdejo. Barake vzdolž reke so zanje čudovito prenočišče. Pri-dejo sredi noči po dolgem dnevu pustolovščin in se zavlečejo v katero od njih.

Potem je neka starka vzela Zeca pod svojo streho. Živela je v baraki iz blata, pokriti s pločevino, za tla je bila zbita zemlja, ki se je ob deževju spremenila v blato. Zecu je pokazala kot, v katerem je prej imela prašiča. Za Zeca je bilo čisto dobro, a pred polnočjo se ni nikdar vrnil.

Po neki novi lopovščini ga je policija odkrila v tem skrivališču. Prikazal se jim je z nasmehom. Policistom je kar naravnost odgovoril: 'Mislite, da sem tak osel, da ne vem, da mi nič ne morete, saj sem mladoleten!'

Ponovno sem ga srečal, ko sem šel z avtom po opravkih. Prepričal sem ga, da je šel z menoj v Deško mesto. 'Grem po svoje stvari in se takoj vrnem,' je rekel. Res se je vrnil. Pri sebi je imel fračo, ukradene kopalke, škatlico trnkov in vrstico za ribolov. To je bilo vse.

Nekaj dni je poskusil skupno življenje s fanti, potem je izginil. Spet se je vrnil in ponovno zbežal. A sčasoma je manjkal vse manj in manj.«

(Se nadaljuje ...)

NALOGA: Zmoli nekaj za otroke, ki so v težavah.

Ubogi Zeca, kje pa je njegova mama?

19. december 2023 – torek 3. adventnega tedna

Oče Ernest pripoveduje, kako se je razpletla zgodba z Zecom:

»Medtem sem iskal njegovo mamo. Našel sem jo in jo skrivaj privedel v Deško mesto, da bi v njej vzbudil čut odgovornosti za sina. Potem sem poklical Zeca, ki se je igral. Komaj je zagledal mamo, mu je nasmeh na ustnicah zamrl. Stopil je korak nazaj in se skril za mano. Dolgo sem se pogovarjal z obema. Mati je bruhnila v jok. Zeca me je prosil, da bi se smel vrniti k igri.

‘Zeca, vsi otroci sveta so veseli, da imajo mamo in jo imajo radi ...’ Zeca je nepopustljivo odvrnil: ‘Toda, ona me ne mara. Pretepa me, da me zelo boli.’ Nikakor ga nisem mogel pripraviti do tega, da bi šel s svojo materjo. Sama se je vrnila domov.

Nisem odnehal. Zeca sem skušal imeti čim bliže. Jemal sem ga s seboj, kamor koli sem šel in kjerkoli sem bil, tudi med mašo. Kadar sem na njem opazil kak napredek, sem ga pohvalil, tudi javno. To je hkrati služilo kot spodbuda drugim razgrajčem njegove vrste.

Spet je zbežal. S svojimi pajdaši so spravili v bes nekega ribiča, ki so mu vzeli čoln. Pobesneli ribič jih je ujel in se nadnje spravil z nožem. Prestrašeni so se razbežali. Zeca sem privedel nazaj v Deško mesto. Čez čas je spet pobegnil in tokrat ga je prijel policija.

Nazadnje je potrpežljivost zmagala. Zdaj je star petnajst let. Postal je čistilec čevljev, obenem pa se redno uči. Postal bo dober človek. Medtem smo našli drugo mamo, ki ga ima rada. Ta sicer živi na drugem koncu sveta, vendar mu pomaga: to je njegova botrica.«

(O botricah boste zvedeli v drugem sestavku!)

NALOGA: Daruj nekaj v nabiralnik za uboge osamljene otroke v Braziliji.

Bilo je v letih 1987 in 1988. Da bi turisti imeli mir pred otroki ceste, je policija dvaindvajset najhujših zaprla. Podatki pravijo, da je leta 1993 bilo v Braziliji kar 32 milijonov takih otrok – otrok ceste, brez doma in staršev, ki jim pravijo – favelados.

Oče Ernest pripoveduje: »Vedel sem za vso zadevo. Policijo sem prosil, da bi lahko prišel med te fante v zapor. V upanju, da bodo šli na prostost, so mi poljubljali roko in bili kot angelčki. Dal sem jim nekaj upanja. Povedel sem jih s seboj na televizijo. Govoril sem o vzgoji takšnih mladih, ki potrebujejo ljubezen, da bi odrasli. Pred kamerami so se spakovali in brili norce vseh vrst.

Prosil sem policijo, naj z njimi lepo ravna. Pogosto sem zahajal mednje. Tja sem pošiljal tudi katehiste in animatorje. Potem sem jih lahko premestil v Don Boskovo mesto. Prilagodil sem jim urnik in dejavnosti. Takoj od začetka sem hotel, da vzpostavijo stik z drugimi 2200 otroki. V soboto in nedeljo so lahko šli ven. Dajali smo jim tudi hrano za družino. To je bil poskus, da bi se vrnili v družino, iz katere so pobegnili. Zaradi tega se imenujejo 'otroci ceste'. Sami pa pravijo: 'Moj dom je cesta.'

Bili so ptički, ki so zleteli iz svojih gnezd. Po dveh letih niso bili več isti kot prej. Ubrali so vsak svojo pot, ki pa je bila mnogo boljša kot prej. Njihovo priznanje in stalen stik z menoj mi to potrjuje. To je nekaj, kar si lahko samo želimo. Nekaj lepega, zares lepega.«

NALOGA: Še malo pa bo božič. Posveti se danes sošolcu, ki je v razredu osamljen in morda dela težave pri pouku. Poskušaj ga razumeti in mu pomagati na pravo pot.

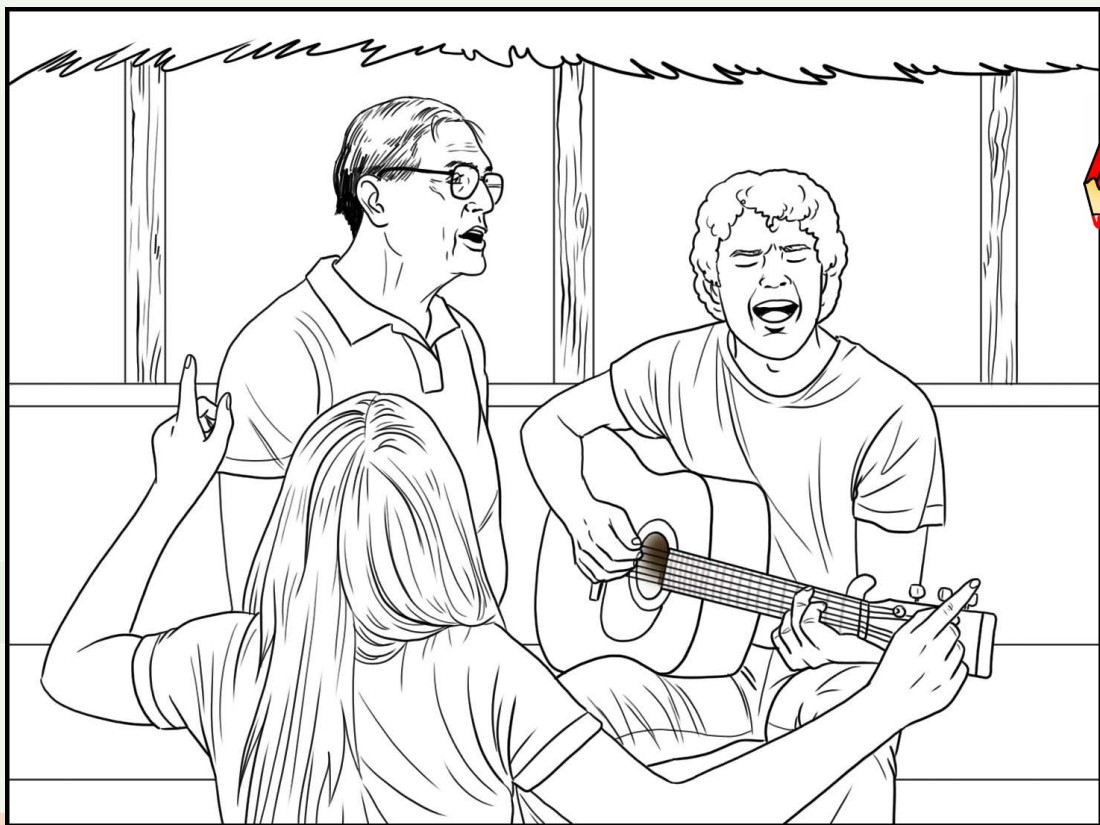

Očetove besede mlademu Ernestu, naj bo povsod Slovenec, so bile kot oporoka. Kar 78 let v Braziliji je zanj veljalo, da je »misijonar s slovenskim srcem«. Vesel je bil vsakega obiska iz Slovenije. Rad je govoril, da je Don Boskovo mesto slovensko!

Laiška misijonarka v Don Boskovem mestu Alenka Oblak se spominja, kako navdušen je bil, da bo lahko z nekom govoril slovensko. Odlično pa je obvladal tudi portugalščino, v kateri je znal biti duhovit, se poigrati z besedami, z njimi opogumiti in pokazati sočutje. Alenka pripoveduje: »Spoznala sem, kako močno je bil vpet v okolje, da tudi v pozni starosti razmišlja o viziji za okolico in stalno išče načine, kako podpirati ljudi. Tudi ko mu je zdravje pešalo, je obdržal svoj ritem. Vsako jutro je odšel v pisarno in si dopisoval z mnogimi botri, ki so podpirali njegove otroke.«

Laiška misijonarka Barbara Drobnič pa takole pričuje: »Leta 2006 je prišla v misijon skupina prostovoljcev Pota. Zaiskrile so se mu oči, ko je skupina zadnji dan pripravila slovenski večer. Bil je vidno ganjen, ko je z nami pel slovenske pesmi in zanimivo, da je po toliko letih še vedno znal na pamet vsa besedila iz otroštva.« Barbara se spominja: »Kjerkoli se je pojavil oče Ernest, so ga otroci in mladi v trenutku obdali in ga prosili za blagoslov. Vedno jim je dal še kakšno sladkarijo. Oče Ernest je bil 'Misijonar z velikim srcem!'«

To je tudi lepo sporočilo zate: Bodi vedno ponosen Slovenec! Ko boš resnično cenil in spoštoval sebe, boš znal prav ceniti in spoštovati tudi druge narode!

NALOGA: Pripravljamo se na božič. Izroči Jezusu v jaslicah tudi našo domovino Slovenijo in skleni, da boš kot oče Ernest vedno ponosen na to, da si Slovenec.

»Oče Ernest, kaj lahko storim za vaše sirote?«

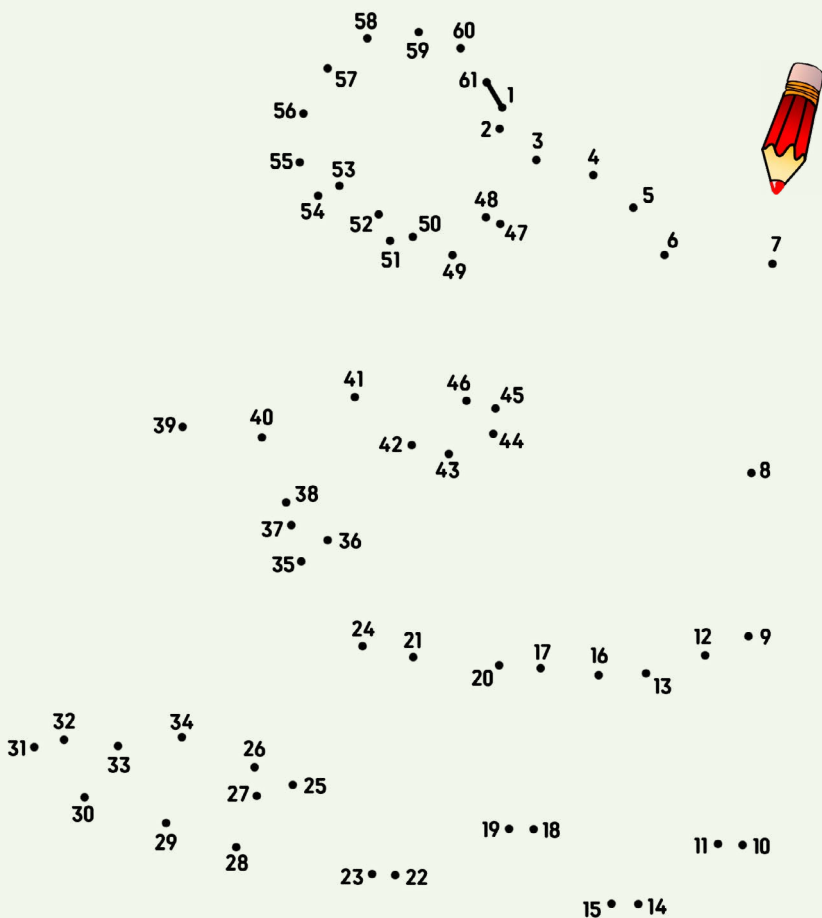
22. december 2023 – petek 3. adventnega tedna

Tako je napisala očetu Ernestu neka imenitna gospa iz Pariza, ko je prebrala časopisni članek o Don Boskovem mestu. Postala je ena izmed botric, ki sirote v Corumbà posvojijo na daljavo in prevzamejo skrb za njihovo šolanje. Don Boskovo mesto ne bi moglo živeti brez svojih dobrotnikov. Oče Ernest je ugotavljal: »Ti naši otroci so potrebni ljubezni, saj mnogokrat ne vedo, kaj pomeni, da te ima nekdo rad. Pomen botrov ni samo v denarni pomoči, marveč tudi v bližini, ki jo izkažejo.«

In glej, kaj se dogaja: deček dobi pismo od svoje botrice iz daljne dežele, z znamko, ki mu je dragocena. V pismu je nekaj prijaznih besed, ki mu jih je treba prevesti. V pismu je fotografija, podoba osebe, ki nanj misli, ki mu kupi zvezke za šolo, čevlje ... Na videz nič posebnega, kar pa je za to malo življenje nekaj nepojmljivo velikega in pomembnega. Botri tudi molijo za svoje varovance. Nekatere pričujejo, da pustijo doma pri mizi en prostor prazen v spomin na svoje otroke na drugem koncu sveta.

Nečakinja Laura Anselmi pripoveduje: »Stricu Ernestu sem pomagala skrbeti za številne dobrotnike v Italiji. Naš informativni časopis izhaja že v 1400 izvodih. Stric je pomagal vsem in znal je združevati ljudi, da so mu pomagali v njegovih potrebah. Tako je Don Boskovo mesto lahko v življenje popeljalo tisoče in tisoče ljudi. Spominjam se tudi njegovih zadnjih trenutkov. Ravno, ko smo izvedeli za njegovo smrt, je iz Rima prišlo sporočilo, da je bil izvoljen papež Francišek.«

Dragi mladi, tudi vi lahko postanete veliki dobrotniki svojim vrstnikom na drugem koncu sveta. Dovolj je, da odprete svoje srce in poiščete način, kako lahko pomagate.

NALOGA: Skupaj s starši, kot razred ali veroučna skupina premislite, če bi postali botri kateremu izmed otrok v misijonih? Več o projektu botrstva lahko preberete na koncu tega zvezka.

Oče Ernest pripoveduje o svojih starših: »Ko sem pri svojem zadnjem obisku domovine šel na grob svojih staršev, mi je sama po sebi privrela molitev. Očetu sem rekel: 'Hvala ti, oče, ker si me nekoč vprašal, ali hočem postati duhovnik, in si bil strog z menoj.' In mami: 'Hvala ti, mama, ker si podpisala dovoljenje, da lahko pri šestnajstih letih grem v misijone.'

Moj oče je imel strogo vzgojo. Bil je premožen kmet, zaposlen na občini, organist v domačem kraju in velik domoljub. Znal je vsem svetovati in zato so ga zelo spoštovali. Ni hotel, da bi zaradi naše razposajenosti trpel ugled družine. Verjetno je s strogostjo skrival svojo nežno notranjost. Ko sem odhajal v misijone, ni imel moči, da bi z mano spregovoril besede, niti ni šel z menoj na železniško postajo. Dal mi je v roke pismo. Odprl sem ga šele v misijonih: očetovo pismo je bilo izredno nežno. Oče je bil globoko krščanski človek, ki do konca življenja ni zamudil ene same nedeljske maše. Bil je s srcem in dušo domoljub.

Zelo sem spoštoval tudi mamo, ki je bila za nas svetnica. Bila je šivilja, predvsem pa je skrbela za veliko družino, saj nas je bilo doma kar enajst. Morda sem po očetu podedoval odločnost, od mame pa ljubezen, ki sem jo potem v svojem misijonskem delu potreboval in jo delil svojim revežem.

Danes ne najdem človeške razlage za svojo odločitev in za delo, ki sem ga opravil. Kaj bi bilo z menoj, če ne bi imel na začetku svoje poti takega očeta in take matere?! Bog bodi zahvaljen za ta čudoviti dar staršev!«

NALOGA: Zahvali se svojim staršem za vse, kar storijo zate in zmoli molitev zanje.

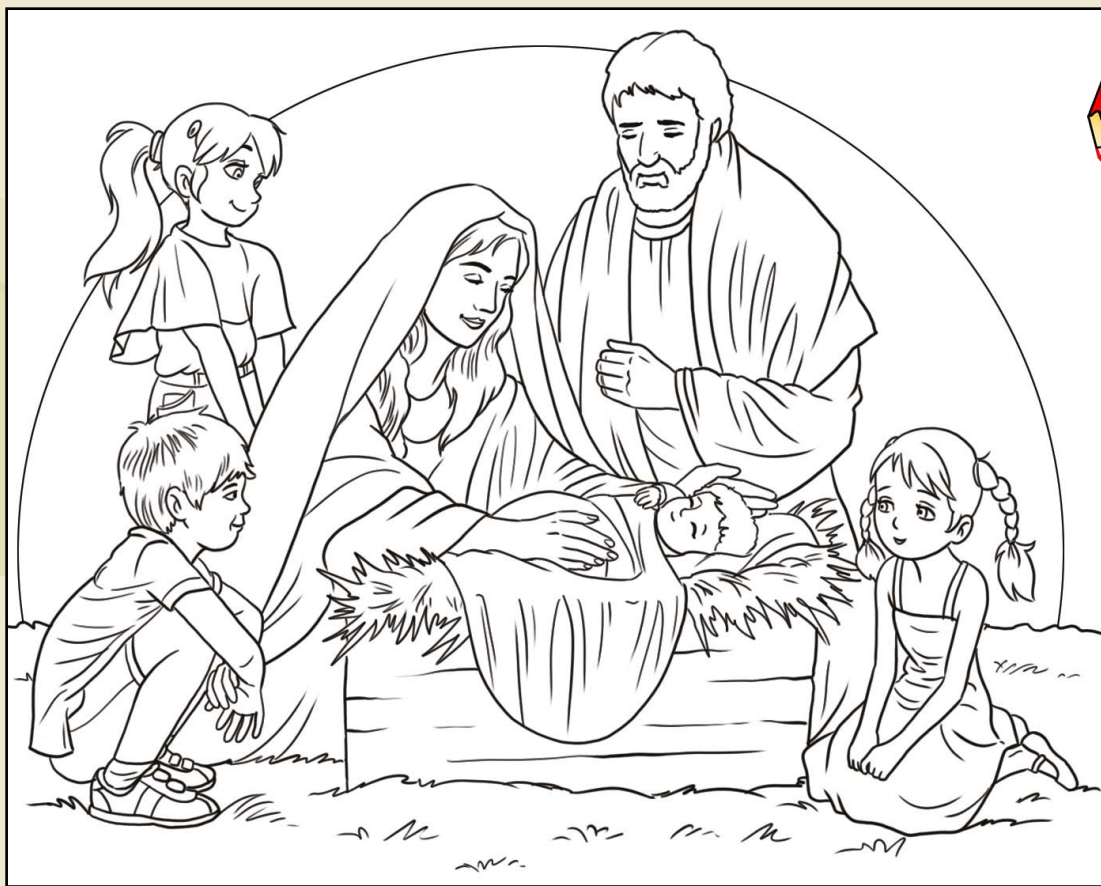

Ko danes postavljamo zadnje figure v jaslice in jih občudujemo, se spomnite, da niso v ospredju jaslice, ampak tisti, ki leži v jaslicah: Jezus, Božji OTROK. On ima razprostrte roke in ljubeznivo vabi k sebi vse otroke sveta.

Nebesa so se odprla nad ubogim dekletom Marijo. Angel Gabrijel ji je sporočil, da jo je Bog izbral za mater svojega Sina in našega Odrešenika. Bolj pomembnega sporočila zemlja še ni prejela. Marija se je priklonila pred Božjim načrtom kot Gospodova dekla. Marija, bodi zahvaljena!

Vsak človek je sveta zgodba. Bog nima nezaželenih otrok, pri njem smo vsi ljubljeni od začetka pa do večnosti. Oče Ernest je vse življenje z ljubeznijo skrbel za otroke. Praznoval je, ker ga je na vsakem koraku obdajala množica otrok. Vsakega se je veselil, kot bi ga sam rodil. Bog je življenje ljubeči Gospod. Zato vriskajmo in prepevajmo: Naj živi ŽIVLJENJE! Naj živi BOŽIČ in vsak BOŽJI OTROK!

Hvala Božji materi Mariji, da je Bogu ponudila svoje telo kot prvo domovanje na zemlji. Po njej je Jezus kot otrok doživil toplino ljubeče Matere. Svet je lep, svet je čudovit, posebej, če ga gledamo iz materinega naročja. Naj bo torej vsak otrok blagoslov in prav tako naj bo vsak otrok deležen blagoslova. Jaslice nam sporočajo: Bog je postal človeški otrok, da bi mi ljudje postali Božji otroci!

NALOGA: Nocoj se kot družina zberite ob jaslicah in zapojte nekaj lepih slovenskih božičnih pesmi. Nato skupaj molite in blagoslovite vaš dom.

S pastirji tecimo v betlehemski hlev!

25. december 2023 – Božič

Čas je, da se pridružimo pastirjem in stopimo pred jaslice, da počastimo in obdarujemo OTROKA. Pastirji so prišli prvi in prinesli majhne darove: posodo z ovčjim mlekom, hlebec kruha v košari, odejo iz volne njihovih ovčk, morda je kdo daroval tudi majhno ovčko. Te se je Jezus posebej razveselil. Kako pastirjem žarijo oči in bi radi pritegnili pesmi angelov, če bi poznali besedilo in mili napev iz nebes.

Otroci, dragi mladi prijatelji. Pripravite svoj nabiralnik, v katerega ste ves čas adventa dajali svoje prihranke? Prinesite ga Jezuščku in ga položite k darovom pastirjev. Poglejte, kako nam žarijo oči, ko drugim darujemo nekaj, kar imamo tudi sami radi. Otroci, tako kot so Jožef in Marija, osliček in vol morali ogreti hlevček v Betlehemu, tako moramo tudi mi z našo dobroto in sočutno ljubeznijo ogreti svet okrog nas.

Otroci, odprite svoje roke in svoja srca. Bodite sočutni z drugimi otroki, ki trpijo v bližini in drugod po svetu. Bodite misijonarji v svojem okolju in prinesite Kristusovo ljubezen vsem otrokom. Spomnite jih na njihov krst, ki govori, da tudi oni pripadajo Jezusu, ki kot otrok leži v skromnih jaslicah in nas ima vse neskončno rad.

Ko ste postavili jaslice v cerkvi ali doma, ali ste pazili, da ne bo vse drugo v ospredju pred Jezuščkom? On naj bo v središču skupaj z Marijo in Jožefom. Vse drugo je bolj ali manj okras ali dodatek. Kaka ovčka pa naj le bo na dosegu rok otrok, da jo pobožajo in Jezuščku pošljejo svoj iskreni pozdrav-poljub.

NALOGA: Pojdi v župnijsko cerkev in si natančno oglej jaslice. Nato izroči v molitvi Jezusu vse otroke sveta in položi v jaslice svoj adventni nabiralnik z darovi.

Življenjske postaje misijonarja Ernesta Saksida

- Rojen 15. oktobra 1919 v Dornberku pri Novi Gorici.
- Odhod v misijone 1935.
- Salezijanec-prve zaobljube 6. februarja 1937 v Cuiabà v Braziliji.
- Duhovniško posvečenje 17. marca 1946 v São Paulo.
- Prihod v Corumbà leta 1950.
- Ustanovitev Don Boskovega Deškega mesta v leseni baraki 1961.
- Umrli 13. marca 2013 v Corumbà v starosti 94 let.
- V misijonih je bil skupaj 78 let.

Dodatne informacije o delu in življenju Ernesta Saksida so na voljo:

- knjiga: Tone Ciglar, Ernest Saksida, *Pustite otroke k meni*, Salve, 1996;
- spletna stran: <https://www.cidadedombosco.org/>.

BOTRSTVO

Obstaja možnost, da se kot družina, veroučna skupina ali šolski razred odločite za posvojitev kakšnega otroka ali skupine otrok v misijonih. Misijonar Saksida je bil eden prvih, ki je uvedel to obliko pomoči. V Sloveniji imamo preko Misijonskega središča Slovenije trenutno več kot 2500 botrov, ki z rednim darom podpirajo šolanje otrok v misijonih. Dodatne informacije dobite na spletni strani www.missio.si/botrstvo/.

VABILO K TRIKRALJEVSKI AKCIJI

»Naše veselje za srečo drugih«

Tudi letos vas vabimo, da v vaši župniji organizirate koledniško skupino. Ob obisku domov ljudem v vašem kraju voščite blagoslovljen božič in srečno novo leto. Podobni boste svetim trem kraljem, ki so se po srečanju z Jezusom vrnili v svoje dežele in oznanjali rojstvo nebeškega kralja. Z darovi Trikraljevske akcije pomagamo slovenskim misijonarjem, ki delujejo po svetu. Tudi oni so pričevalci, ki po svetu oznanjajo Jezusa.

Gradivo z navodili za izvedbo Trikraljevske akcije (bo)ste prejeli na župnije. Če bi želeli na novo začeti s to akcijo ali pa potrebujete dodatna gradiva, se obrnite na Misijonsko središče Slovenije. V začetku januarja ste vsi koledniki povabljeni na škofijsko srečanje kolednikov. Datumi bodo objavljeni v gradivu Trikraljevske akcije.

Akcija »Otroci za otroke« je del svetovne otroške nabirke, ki jo organizira Papeška Družba Svetega otroštva. Njen glavni cilj je, da otroci po vsem svetu postanete sveti kot Jezus. V ta namen vas vabimo, da vsak dan zmolite kratko molitev za svoje vrstnike v drugih krajih sveta. V adventnem času pa se odpovede kakšnemu priboljšku in znesek darujete za lačne otroke. Ne boste verjeli, a vaša majhna odpoved je v revnih deželah rešila že mnogo življenj otrok. Hvala vam za to!

V lanskem letu ste otroci iz Slovenije zbrali skupno **89.932,51 €**. S tem denarjem smo lahko podprli kar 28 projektov v treh državah. Lanska pomoč je bila namenjena za mladinske programe v župnijah, za nakup šolskih potrebščin, za prevoz in prehrano otrok, za izgradnjo skupnih prostorov, jedilnic in stranišč, ureditev piščančjih staj za samooskrbo skupnosti, za počitniške kampe za vzgojo mladih. Države pomoči in zneski so naštetih spodaj, posamezne kraje pa najdete na zemljevidu preko QR kode:

ZELENORTSKI OTOKI

18.400,00 €

SENEGAL

16.101,61 €

SLONOKOŠČENA OBALA

55.430,90 €

TUDI LETOS VAS PROSIMO ZA VAŠE DAROVE!

Zbrane darove v misijonskem hranilniku prinesite k verouku ali pa jih za božič položite k jaslcam v župnijski cerkvi. Hranilnik lahko prinesete tudi neposredno v Misijonsko središče Slovenije v Ljubljani ali pa znesek starši nakažejo na bančni račun z navedenimi podatki.

HVALA VAM ZA VAŠ DAR!

Misijonsko središče Slovenije

Kristanova 1, 1000 Ljubljana

Tel.: 01 300 59 50

E-pošta: missio@rkc.si

Spletna stran: www.missio.si

TRR: **SI56 0201 4005 1368 933**

Namen: **adventna akcija**

Sklic: **SI00 249400**

LEPILO

ŠKATLICO - ŠPAROVČEK
IZREŽI PO MODRI ČRTI
(ALI POLNI ČRTI ZADAJ)
IN ZAPOGNI PO PREDLOGI
NA ZADNJI STRANI

Bog povrni!

HVALA ZA VAŠ DAR

LEPILO

LEPILO

MISIJSKO SREDIŠČE
SLOVENIJE

Kristanova 1
1000 Ljubljana

missio@rkc.si
www.missio.si

Adventna
akcija

Adventna
akcija

OTROCI
ZA OTROKE

salve

Vsak večer si vzemite nekaj minut. Prizgite **svečko** na adventnem venčku. Naredite **kriz** in skupaj **preberite** vsebino Misijanskega adventnega koledarja za tisti dan: svetopi-semiski odlomek in zgodbo. Nato se spomnite lačnih otrok po svetu. Zmolite zanje eno **zdravamarijo** in v hranilnik **vrzite svoj dar**. Naj bo pri domačih jaslicah, na vidnem mestu, da bodo tudi drugi kaj dodali. Ob božiču boste ta hranilnik odnesli v cerkev k jaslicam (v dogovoru z župnikom ali katehisti) kot vaš dar Jezusu za uboge brate in sestre po svetu.

OČE
ERNEST,
PRIJATELJ
OTROK

OTROCI ZA OTROKE

LEPILO

LEPILO

IZREŽI ODPRTINO

ŠKATLICA v katero zbiraš darove.

NAVODILO ZA SESTAVO ŠKATLICE:

- Odreži vse bele dele papirja (lahko tudi po modri črti spredaj) in naredi zarez.
- Z olfa nožem izreži »odprtino«.
- Naredi zgibe po prekinjenih črticah, da dobiš škatlico kot na risbi spodaj.
- Na označenih mestih nanesi lepilo (na stranska zavihka in na sprednji strani na zgornje tri zavihke). Pobarvani so z poševnimi črtami.
- Zlepi stranske ploskve in nato še pokrov z odprtino.

LEPILO

LEPILO

**PRIDNO ZBRAJAJ ZA OTROKE V MISIJONSKIH DEŽELAH –
SVOJ DAR ODDAJ V CERKVI. HVALA!**

Vrstni red zlaganja

